

IN HONOREM
Alexandru BACACI
Ovidiu UNGUREANU

CULEGERE DE STUDII

Coordonator:
Cornelia MUNTEANU

Universul Juridic
București
-2012-

Editat de S.C. Universul Juridic S.R.L.

Copyright © 2012, S.C. Universul Juridic S.R.L.

Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin

S.C. Universul Juridic S.R.L.

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată fără acordul scris al

S.C. Universul Juridic S.R.L.

**NICIUN EXEMPLAR DIN PREZENTUL TIRAJ NU VA FI
COMERCIALIZAT DECÂT ÎNSOTIT DE SEMNĂTURA
ȘI ȘTAMPILA EDITORULUI, APLICATE PE INTERIORUL
ULTIMEI COPERTE.**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OMAGIU. BACACI, Alexandru

OMAGIU. UNGUREANU, Ovidiu

Culegere de studii : in onoare Alexandru Bacaci, Ovidiu Ungureanu /

coord.: Cornelia Munteanu. - București : Universul Juridic, 2012

ISBN 978-973-127-832-2

I. Munteanu, Cornelia (coord.)

34(498) Bacaci, A.

34(498) Ungureanu, O.

929 Bacaci, A.

929 Ungureanu, O.

REDACȚIE: tel./fax: **021.314.93.13**
tel.: **0731.121.218**
e-mail: **redactie@universuljuridic.ro**

DEPARTAMENTUL tel.: **021.314.93.15; 0726.990.184**
DISTRIBUȚIE: fax: **021.314.93.16**
e-mail: **distributie@universuljuridic.ro**

www.universuljuridic.ro

COMENZI ON-LINE,

CU REDUCERI DE PÂNĂ LA 15%

Laudatio

AMINTIRI ȘI GÂNDURI COLEGIALE

Apropiindu-mă cu pași repezi de apusul carierei, îmi dau seama că atotputernica și generoasa providență m-a învrednicit să trăiesc într-o vreme în care am fost și sunt contemporan cu oameni de valoare, personalități de seamă în spațiul academic românesc, mulți dintre ei devenindu-mi prieteni și colegi. Dintre aceștia fac parte, nu în ultimul rând, și cei 2 profesori și oameni de știință – Alexandru Bacaci și Ovidiu Ungureanu – cărora le este dedicată această culegere de studii, pentru a-i omagia cu prilejul „avansării” lor în rândul profesorilor emeriti ai Universității „Lucian Blaga” din Sibiu.

Pe impetuosul Alexandru Bacaci l-am întâlnit pentru prima dată în urmă cu aproape cinci decenii, pe atunci el fiind student în drept, când m-am hotărât și eu să urmez aceeași cale; m-a cucerit de la început prin inteligența lui vie, cultura generală, dezinvoltura, energia sa generoasă și chiar risipitoare, franchețea, spontaneitatea, profunzimea și dinamismul discursului său în stare să provoace și să întrețină o atmosferă intelectuală, prietenoasă, instructivă, fără reticențe și complexe de niciun fel. În anul în care domnia sa își încheia studiile de licență și ocupa un post de magistrat pe care l-a onorat cu vocație și pasiune un timp considerabil, am avut șansa să reușesc pe locul al doilea la dificilul concurs de admitere la aceeași prestigioasă facultate de drept din capitala spirituală a Ardealului nostru drag; mai mult, la sfârșitul studenției mele, am fost reținut asistent universitar, devenind coleg cu profesorii mei. Nu după multă vreme, bunul meu prieten și-a început cariera de universitar la nou înființata Facultate de Drept din Sibiu; am urcat astfel amândoi și deopotrivă aceleași trepte ale carierei didactice, eu la Cluj și el la Sibiu, până la statutul de profesori universitari și conducători de doctorat.

În schimb, universitarul de astăzi, Ovidiu Ungureanu, mi-a fost coleg de facultate în anii de la cumpăna dintre deceniile al șaptelea și al optulea ale secolului trecut, între noi fiind o diferență de un an universitar, la Facultatea de Drept a Universității „Babeș-Bolyai”. Pentru o oarecare perioadă, destinele noastre au fost diferite, domnia sa dedicându-se un timp carierei de practician al dreptului; ne-am reîntâlnit mai târziu în calitate de tineri universitari, consacrandu-se la rândul său cu seriozitate și dăruire vieții academice și creației științifice. Dintotdeauna i-am admirat discreția, modestia, devotamentul, liniștea și puterea de a-i asculta pe ceilalți și de a-i înțelege și respecta, prietenia dezinteresată, sinceră și amabilă, deloc conjuncturală, lipsită de răceală ori aroganță dar și de orice tălmăiere interesată. Într-un cuvânt, domnul profesor a dat întotdeauna dovadă de umanism și de tărie de caracter; a înțeles mai bine ca alții că răsplata umanismului este omenia și a caracterului este caracterul.

Toți 3 am învățat și ne-am format ca juriști, cercetători în știința dreptului și universitari în creuzetul științific al școlii juridice din Cluj-Napoca. Am fost învățăceii și apoi discipolii unor mari personalități academice, mentori și îndrumători exigenți. Conducătorul meu de doctorat a fost profesorul de statură imperială Aurelian Ionașcu, iar al domniilor

lor distantul, austerul, glacialul și nu mai puțin temutul profesor Grațian Porumb, amândoi mari corifei ai științei dreptului, citați și citați și astăzi în doctrina de specialitate; de aceea, au rămas în memoria perenă a tuturor celor care le-am fost învățăcei, studenți sau doctoranzi; le purtăm nesimulată admirație și recunoștință pentru contribuția lor la devenirea noastră profesională și academică.

Destinul meu profesional m-a legat de cei 2 profesori – Alexandru Bacaci și Ovidiu Ungureanu –, precum și de mulți alții, pe care îi admir și îi prețuiesc fără invidie și fără reticențe. Domniile lor fac parte din categoria celor mai remarcabili juriști ai generației noastre. Astfel, fără a reține și a face trimitere la cifre cu semnificație statistică, analiza onestă și dreaptă a operei lor științifice ne permite celor de bună-credință să constatăm soliditatea cunoștințelor de specialitate pe care și-au fundamentat durabil întregul demers de investigare, interpretare și aplicare creativă a dreptului, examenul retrospectiv și viziunea prospectivă asupra realităților vieții juridice. Întreaga lor creație științifică se remarcă prin acuratețe ideatică și obiectivitate, prin provocare și originalitate, prin claritate, prin rigoarea conceptelor și accesibilitatea lor, atribute specifice doar oamenilor de știință adevărați care aleargă după licuricii luminoși ai gândului și creației, ce strălucesc în întunericul banalității utilitare cotidiene.

Contribuția lor la întemeierea și prestigiul Facultății de Drept din Sibiu a fost și este decisivă în opinia mea. Alături de profesorii Ioan Leș și Ioan Santai, domniile lor pot fi considerate adevărate coloane vii de susținere și înălțare a acestui așezământ academic. Astfel, au avut știința și conștiința de a forma un colectiv de cadre didactice universitare de valoare indiscutabilă, prezentă și viitoare, precum și numeroase promoții de tineri și merituoși absolvenți într-o atmosferă de confraternitate și solidarism între magiștrii și învățăcei. În întreaga lor activitate academică și funcțiile pe care le-au ocupat în structurile universitare, au înțeles că profesorul, cercetătorul, dacă este un om superior, cum spunea Vasile Pârvan, în „Datoria vieții noastre”, nu mai este un profet infailibil de sentințe revelate, ci un prospector de aur și diamante în viața socială; el are a căuta în școală cu lampa aprinsă și ziua oameni întregi, noi, în care să ardă flacăra ideii și pasiunea descoperitoare de adevăruri și creatoare de dreptate.

Aducându-le cu respect un sincer și călduros omagiu celor 2 profesori și cercetători ai dreptului sunt dator să exprim întreaga mea grațitudine comunității academice de la Facultatea de Drept a Universității „Lucian Blaga” din Sibiu pentru inițierea și mai ales realizarea acestei culegeri de studii, în care se obiectivează un meritat gest de apreciere, mulțumire și recunoștință față de tot ce au dăruit și urmează să mai dăruiască cu generozitate acestei școli juridice și științei dreptului românesc.

Cluj-Napoca, 10 martie 2012

Prof. univ. dr. Liviu POP

I. DREPT PRIVAT

A. PERSOANE ȘI FAMILIE

STABILIREA PRENUMELUI COPILULUI ÎN REGLEMENTAREA NOULUI COD CIVIL

Prof. univ. dr. **ION DOGARU**

Membru corespondent al Academiei Române

Prof. univ. dr. **SEVASTIAN CERCEL**

Facultatea de Drept și Științe Administrative
Universitatea din Craiova

* * *

*Bucurându-ne să-l omagiem pe confratele nostru întru profesie, prolificul și reputatul civilist, profesorul universitar dr. **OVIDIU UNGUREANU** de la universitatea „LUCIAN BLAGA” din Sibiu, la împlinirea respectabilei vârste de 68 ani, la 13 aprilie 2012, avem imaginea unei personalități construite în timp, prin efort, dăruire, credință în menirea juristului ca om de știință, formator de specialiști și practician, vocație și spirit luminos. Am avut bucuria să parcurgem o bună parte din bogata operă a distinsului omagiat, aproape cât o bibliotecă, să-i cităm lucrările în zonele în care rafinamentul juridic și creația personală abundă. Bucuria noastră sporește azi când, negreșit, profesorul **OVIDIU UNGUREANU** își găsește locul în topul civiliştilor în viață din Țara noastră. Cu siguranță, opera construită de Domnia Sa, va străpunge plafoanele timpului.*

Prolificele sale activități științifice sprijinite puternic de o consistentă practică pe tărâmul dreptului, ale cărei valențe au condus la o mereu mai bună înțelegere a fenomenului juridic și au ușurat opera scrisă, ni-l înfățișează ca autor a numeroase cursuri universitare, manuale, monografii și tratate. Se adaugă multe și importante studii și articole, note și comunicări științifice, contracte de cercetare și consultanță, ale căror recunoașteri au justificat și o fac în continuare, magnifica poziție de DECAN al Facultății de Drept, membru al diferitelor și importantelor comisii de specialitate menite să sprijine sistemul învățământului superior juridic din România, membru al Consiliilor științifice ale unor importante reviste de specialitate.

Prin opera științifică, prin activitatea formativă și prin activitatea managerială, profesorul **OVIDIU UNGUREANU** a contribuit substanțial la sporirea prestigiului facultății Sale. Un cuvânt de suflet pentru opera sa formativă ca profesor și conducător de doctorat. Miile de specialiști la formarea cărora a contribuit, vor gândi precum reputatul filosof francez **GASTON BACHELARD** care, în lucrarea „**La formation de l’esprit scientifique, contribution à la psychanalyse de la connaissance**”, (Vrin, Paris, 1999, pag. 252), afirma: „Numai în cadrul științei putem să iubim ceea ce distrugem, putem să continuăm trecutul negându-l, putem să ne venerăm maestrul contrazicându-l”, pentru că doar așa se poate asigura progresul științei și practicii. Pentru PROFESORUL OMAGIAT am scris articolul de față pe care îl dorim parte integrantă a volumului omagial oferit bunului și respectabilului nostru coleg.

La mulți ani, Domnule coleg! La mulți ani, Domnule Profesor universitar dr. OVIDIU UNGUREANU!

13 aprilie 2012

Autorii

* * *

Preliminarii. Doctrina definește, în general, *numele* ca atribut de identificare a persoanei fizice care constă în dreptul omului de a fi individualizat, în familie și societate, prin cuvintele stabilite, în condițiile legii, cu această semnificație¹. Termenul *nume* este folosit în legislație, jurisprudență și doctrină atât într-un sens larg, cât și într-un sens restrâns. *Lato sensu*, prin *nume* se desemnează numele de familie (numele patronimic) și prenumele (în vorbirea curentă, nume de botez), iar *stricto sensu*, se desemnează numai numele de familie.

Potrivit dispozițiilor art. 83 NCC, care reglementează structura numelui, „numele cuprinde numele de familie și prenumele”. Numele de familie este cea componentă a numelui persoanei fizice care arată legătura acesteia cu o anumită familie și, în consecință, o individualizează, în primul rând, în societate, deosebind-o de membrii alte familii. Prenumele este cea componentă a numelui persoanei fizice care servește la individualizarea acesteia, mai ales, în raport cu ceilalți membrii ai familiei din care aceasta face parte, dar și în raport cu alte persoane care au același nume de familie.

Prenumele apare astăzi ca un accesoriu necesar și obligatoriu al numelui de familie, de care se apropie atât de mult încât este supus aceluiași reguli². În consecință, asupra prenumelui persoana fizică va avea un drept subiectiv civil, care are, în principiu, același conținut ca și dreptul subiectiv asupra numelui de familie³. În plus, caracterele juridice ale numelui – *lato sensu* – privesc atât numele de familie, cât și prenumele, așa încât aceasta se caracterizează prin: legalitate (cu aspectul său important – obligativitatea), generalitate, egalitate, inalienabilitate („transmisibilitatea” numelui de familie, prin efectul filiației, nu privește și prenumele persoanei fizice), intangibilitate, universalitate, opozabilitate *erga omnes*, imprescriptibilitate, personalitate⁴.

Dacă stabilirea numelui de familie se întemeiază, în principiu, pe filiație [art. 2 teza I din Ordonanța Guvernului nr. 41/2003 prevede expres că „numele de familie se dobândește prin efectul filiației”; art. 84 alin. (1) NCC], atribuirea prenumelui are un caracter voluntar. Cu privire la acest aspect, art. 2 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr.

¹ Gh. Beleiu, *Drept civil român. Introducere în dreptul civil. Subiectele dreptului civil*, ed. a XI-a revăzută și adăugită de Marian Nicolae și Petrică Trușcă, Ed. Universul Juridic, București, 2007, p. 391. Ion Dogaru, Sevastian Cercel, *Drept civil. Persoanele*, Ed. CHBeck, București, 2007, p. 115. Gabriel Boroș, *Drept civil. Partea generală*, ed. a III-a, revizuită și adăugită, Ed. Universul Juridic, București, 2008, p. 418. Eugen Chelaru, *Drept civil. Persoanele*, Ed. CHBeck, București, 2012, p. 80.

² Pentru unele aspecte istorice privind numele persoanei fizice, I. Dogaru, S. Cercel, *op. cit.*, p. 114 și 115. Al. Graur, *Nume de persoane*, Ed. Științifică, București, 1965, p. 89-109.

³ D. Alexandresco, *Explicațiunea teoretică și practică a dreptului civil român în comparațiune cu legile vechi și cu principalele legislații străine*, tomul I, Ed. Tipografiei Ziarului Curierul judiciar, București, 1906, p. 250 și 251. Idem, *Principiile dreptului civil cuprinzând doctrina și jurisprudența până la zi*, Atelierele grafice SOCEC, București, 1926, p. 130, nr. 149. C. Hamangiu, I. Rosetti-Bălănescu, Al. Băicoianu, 1996, p. 141. Tr. Ionașcu ș.a., *Persoana fizică în dreptul RPR*, Ed. Academiei, 1963, p. 312-314.

⁴ Pentru dezvoltări, a se vedea: Gh. Beleiu, *Drept civil. Persoanele*, Universitatea București, 1982, p. 244; D. Lupulescu, A. M. Lupulescu, *Identificarea persoanei fizice*, Ed. Lumina Lex, București, 2002, p. 32; S. Cercel, A. Florea, A. Ponea, *Drept civil. Persoana fizică*, Ed. Universitaria, Craiova, 2003, p. 64-70.

41/2003 dispune cu valoare de principiu: „Prenumele se stabilește la data înregistrării nașterii, pe baza declarației de naștere făcute de persoana care declară nașterea”. Pentru situația specială a *copilului găsit*, născut din părinți necunoscuți, precum și în situația în care copilul este *abandonat* de către mamă în spital, iar identitatea acesteia nu a fost stabilită în termen de 30 de zile de la constatarea abandonului, se prevede că numele de familie și prenumele „se stabilesc prin dispoziția primarului comunei, orașului, municipiului sau al sectorului municipiului București, în a cărui rază a fost găsit copilul ori s-a constatat abandonul acestuia, în condițiile Legii nr. 119/1996 cu privire la actele de stare civilă” [art. 2 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 41/2003].

Dispoziții asemănătoare există în art. 84 NCC, cu denumirea marginală „dobândirea numelui”, care prevede: (1) „Numele de familie se dobândește prin efectul filiației și poate fi modificat prin efectul schimbării stării civile, în condițiile prevăzute de lege”. (2) „Prenumele se stabilește la data înregistrării nașterii, pe baza declarației de naștere. Este interzisă înregistrarea de către ofițerul de stare civilă a prenumelor indecente, ridicole și a altora asemenea, de natură a afecta ordinea publică și bunele moravuri ori interesele copilului, după caz”. (3) „Numele de familie și prenumele copilului găsit, născut din părinți necunoscuți, precum și cele ale copilului care este părăsit de către mamă în spital, iar identitatea acesteia nu a fost stabilită în termenul prevăzut de lege, se stabilesc prin dispoziția primarului comunei, orașului, municipiului sau al sectorului municipiului București în a cărui rază teritorială a fost găsit copilul ori, după caz, s-a constatat părăsirea lui, în condițiile legii speciale” (s.n. – C.S.).

De menționat că Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului¹ conține dispoziții privind „stabilirea și păstrarea identității” copilului și oferă soluții în această materie în dispoziții cuprinse în capitolul al II-lea, „Drepturile copilului”, secțiunea 1, „Drepturi și libertăți civile”, art. 8-13.

Principiul libertății părinților în materia stabilirii prenumelui copilului. Dispozițiile legale în materia stabilirii prenumelui copilului, menționate mai sus, ar putea fi interpretate, la prima vedere, în sensul că „cel care declară nașterea, stabilește prenumele copilului”². Pe de o parte, prenumele se stabilește „pe baza declarației de naștere făcute de persoana care declară nașterea” [art. 2 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 41/2003; art. 84 alin. (2) teza I NCC]. Pe de altă parte, au obligația de a face declarația de naștere „oricare dintre părinți”, dar, în subsidiar, „obligația declarării revine medicului, persoanelor care au fost de față la naștere, personalului desemnat din unitatea sanitară în care a avut loc nașterea sau oricărei persoane care a luat cunoștință despre nașterea copilului” (art. 19 din Legea nr. 119/1996 privind actele de stare civilă – s.n.). Dacă avem în vedere și

¹ Publicată în M. Of. nr. 557 din 23 iunie 2004, cu modificările ulterioare. Prin art. 230 lit. x) din Legea nr. 71/2001 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, publicată în M. Of. nr. 409 din 10 iunie 2011, s-a dispus abrogarea art. 40 alin. (1), art. 41 și 42 din Legea nr. 272/2004.

² Decretul nr. 975/1968, avea o dispoziție asemănătoare: „prenumele se stabilește la data înregistrării nașterii, pe baza declarației de naștere făcută de cel care declară nașterea” –s.n. (art. 2 alin. 2); art. 43 C. civ. (art. 57 C. civ. fr.) prevedea: „actul de naștere va arăta cu deslușire ziua, ora, locul nașterii, sexul copilului, prenumele ce i se va da la botez, precum și numele de familie, profesiunea sau meseria și domiciliul tatălui, mamei și al martorilor” – s.n.

împrejurarea că enumerarea persoanelor obligate să declare nașterea nu este limitativă (obligația revine „oricărei persoane”), s-ar putea susține că „oricine declară nașterea, stabilește prenumele copilului”.

Dar, o asemenea afirmație este eronată. Mai întâi, este adevărat că declararea nașterii copilului poate fi făcută, în cele din urmă, de „orice persoană”, pentru că există un interes general ca orice naștere să fie înregistrată, interes care are în vedere și dreptul copilului „la stabilirea și păstrarea identității sale”. În acest sens, art. 8 alin. (2) din Legea nr. 272/2004 dispune: „*copilul este înregistrat imediat după naștere și are de la această dată dreptul la un nume, dreptul de a dobândi o cetățenie și, dacă este posibil, de a-și cunoaște părinții și de a fi îngrijit, crescut și educat de aceștia*” (s.n. – C.S.). Pe de altă parte, este, de asemenea, exact că prenumele copilului este înscris în declarația de naștere. Dar, declararea nașterii copilului, adică înregistrarea copilului după naștere, nu se confundă cu alegerea prenumelui acestuia. Este exclus ca prenumele copilului să fie stabilit de „orice persoană”. În realitate, el este stabilit de părinți, chiar și în situația în care anunțarea oficială a nașterii copilului aparține altei persoane¹ decât părinții acestuia.

De subliniat că acest drept natural al părinților nu a fost niciodată contestat, chiar dacă reglementarea sa expresă este recentă. Din anul 2004 dreptul intern cuprinde dispoziții clare în această materie: „*părinții aleg numele și prenumele copilului, în condițiile legii*” [art. 8 alin. (3) din Legea nr. 272/2004]². Legea nr. 287/2009 privind Codul civil prevede, de asemenea, în art. 492, cu denumirea marginală „Numele copilului”: „*Părinții aleg prenumele și, când este cazul, numele de familie al copilului, în condițiile legii*” (s.n.)³. De observat și evoluția reglementării aspectului privind „stabilirea prenumelui pe baza declarației de naștere”. Dacă în anul 2003, art. 2 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 41/2003 prevedea: „Prenumele se stabilește la data înregistrării nașterii, pe baza declarației de naștere *făcute de persoana care declară nașterea*” (s.n.), în anul 2009, art. 84 NCC prevede: „Prenumele se stabilește la data înregistrării nașterii, pe baza declarației de naștere”. Practic, mențiunea „*făcută de persoana care declară nașterea*”, cu privire la declarația de naștere „pe baza căreia se stabilește prenumele”, nu mai există în noul Cod civil.

În acest cadru legislativ se poate spune că noul Cod civil impune principiul libertății părinților în stabilirea prenumelui copilului, principiu menționat deja de legea din 2004. Libertatea părinților poate avea în această materie două laturi. În primul rând, ea implică libertatea alegerii *cuvântului* care va primi rolul de prenume. În al doilea rând, ea privește

¹ În sensul că, în practică, declarantul este prezumat că a primit mandatul părinților și că cei 2 părinți sunt de acord între ei cu privire la prenumele copilului, a se vedea Ovidiu Ungureanu, Călina Jugastru, *Drept civil. Persoanele*, ediția a 2-a, revăzută, Ed. Hamangiu, București, 2007, p. 175. Pe de altă parte, nu este exclus ca în „îndeplinirea mandatului” dat de părinți unei persoane pentru a declara nașterea unui copil, să intervină o „executare necorespunzătoare”, săvârșită cu intenție (dol) sau din culpă, în sensul că este declarat un alt prenume al copilului, care este preluat în actul de naștere. Dar, nici în această situație nu se poate susține că mandatarul este cel care stabilește prenumele copilului.

² În dreptul francez, art. 57 alin. 2. C. civ. fr. dispune că „*prenumele copilului sunt alese de părinți*” în exercitarea autorității părintești, admitând, printre altele, că poate fi vorba de „mai multe prenume”, practică de altfel curentă în sistemul francez.

³ A se vedea și C. Irimia, în *Noul Cod civil. Comentariu pe articole*, coordonatori Fl.-A. Baias, E. Chelaru, R. Constantinovici, I. Macovei, Ed. C.H. Beck, București, 2012, p. 537 și 538.

libertatea alegerii *numărului* cuvintelor care vor primi această semnificație. Împreună, cele două laturi, dau conținut dreptului părinților, care vor decide *ce și câte* prenume va avea copilul.

Riscurile unei libertăți absolute. Afirmând libertatea părinților în această materie, apare imediat problema *întinderii* acestei libertăți sau, mai exact, a limitelor în care poate fi exercitată. Practica socială a demonstrat în timp că, oricât de sensibilă este problema alegerii prenumelui copilului și oricât de delicată ar fi o intervenție legislativă, o libertate absolută este riscantă și poate afecta interesele copilului și interesele generale.

În doctrina mai veche s-a arătat că lipsa unor restricții a dat loc la anarhie cu privire la prenumele persoanelor, iar fantezia părinților este uimitoare așa încât alături de persoane purtând prenume răsunătoare de eroi antici, se întâlnesc altele cu nume de plante¹. Exemplele din timpurile noastre sunt la fel de neobișnuite oriunde ar fi întâlnite. Iată situația unui vietnamez care și-a numit copilul „Amendat cu 6500” (*Mai Phat Sau Nghin Ruoi*), pentru „a protesta” împotriva dispozițiilor legale care prevăd amenzi pentru cei care au mai mult de un copil; la insistențele autorităților a admis să-i schimbe numele și, când copilul a împlinit 20 de ani, l-a rebotezat „Dragonul de aur”. Sau, un record în materia numărului cuvintelor care pot forma prenumele s-a realizat în anul 1999, când o mamă a cerut Curții Constituționale din Karlsruhe să aprobe cele 12 prenume originale pe care i le-a dat copilului². Pe de altă parte, în România, un arădean și-a înregistrat fetița cu prenumele „SLK”, după cunoscutul model de la Mercedes, susținând că „iubește foarte mult mașinile de lux”, iar dacă ar fi avut un băiat i-ar fi pus numele „BMW”³.

Copii care au prenume neobișnuite sau mai multe prenume, nu de puține ori, „prea multe” (ori, de ce nu?, și multe și neobișnuite), sunt din ce în ce mai des întâlniți, iar responsabilitatea acestor situații aparține, întotdeauna, părinților. În acest cadru, devine tot mai clar faptul că astfel de „excese” (considerate „demonstrații de dragoste părintească”) trebuie temperate sau chiar interzise. Soluțiile nu sunt întotdeauna ușor de găsit și nici de impus⁴.

¹ C. Hamangiu, I. Rosetti-Bălănescu, Al. Băicoianu, *Tratat de drept civil*, vol. I, reeditat, Ed. All, București, 1996, p. 144, în care prezintă exemplul unui băiat cu prenumele de... Venus. În prezent putem întâlni copii cu nume de țări, mașini. În schimb, este bine privit „numele de floare”, statisticile oficiale arătând că aproximativ 3% dintre români își sărbătoresc onomastica de Florii, una dintre cele mai importante sărbători ortodoxe românești.

² S-au recunoscut cinci cu motivarea că statul are datoria de a proteja drepturile copilului împotriva eventualelor porniri iresponsabile ale părinților, potrivit O. Ungureanu, C. Jugastru, *op. cit.*, p. 175, nota 1.

³ Ziarul „Gândul” nr. 560 din 2 martie 2007, p. 8/ananova.com. Numele de persoane sunt la origine cuvinte ale limbii comune, dar se întâmplă ca un nume de persoană să ajungă să fie folosit ca nume comun. Adesea un produs capătă numele celui care-l fabrică, precum, ca să rămânem în lumea automobilelor, Buick, Ford, Citroën, Škoda (ceh. *Škoda* înseamnă *pagubă*), a se vedea A. Graur, *Nume de persoane*, 1965, p. 151-158. În timp, devine „obișnuită” preocuparea celebrităților de a-și boteza copiii cu nume ieșite din comun, extravagante; *exempli gratia*, fetița unui cunoscut cuplu de actori, născută în 2006, a fost botezată „Shilon Nouvel”, alintată Shi: *Shilon* înseamnă, potrivit dicționarului biblic Easton, 1897, „cel iubitor de pace”, cu referire la Mesia.

⁴ A se vedea V. Popa, *op. cit.*, 2005, p. 402 – care, după ce arată că părinții sunt liberi să declare orice prenume sau mai multe prenume, pentru că legea nu prevede nicio limitare, apreciază că „abuzul de drept poate fi stăvilit”.